

AUTORIAUS ŽODIS

„Gimme A Bullet“

Mes visi turime istoriją, susijusią su šia grupe.

Tikslios datos ar laiko, kada įvyko manoji, pasakyti negaliu. Visą tą įvykį matau tarsi pro viskio debesį, kuris mane tą niūrią naktį galų gale pribaižė. Eilinį šeštadienio vakarą praleidau vienas namuose klausinėdamas savęs, kaip atsidūriau šitame purviname, drėgname, šūdiname pusrūsyje Sidnėjaus centre, kai tiek laiko turėjau *viską*: patogų namą priemiestyje, laimingą šeimą, gražią žmoną ir netgi liesą, uodegą vizginantį šunelį iš prieglaudos. Dabar viskas nusirito iki to, jog ėmiau rūšiuoti juodas kojines, kad greičiau praslinktų laikas ir būtų vėlu eiti miegoti nebijant, kad atsikelsiu ketvirtą valandą ryto. Jeigu ką tik išsiskyręs vyras pabudęs antrą valandą jaučiasi vienišas, tai pabusti ketvirtą – apskritai nepakeliamas jausmas.

Norėjau kur nors išeiti ir būti su moterimi. Bet kuria moterimi. Tik tam, kad galėčiau ką nors laikyti rankose ar prie ko nors prisiliesti. Tokių skubių „pasimatymų“, kad išverčiau panašias naktis, esu turėjęs užtektinai. Tačiau buvau sukaustytas minties, jog vienintelė moteris, kurią mylėjau ir su kuria norėjau būti, šiuo metu buvo su kažkuo kitu, ir tai buvau ne *aš*. Jaučiausi bejėgis, piktas, o labiausiai – įstrigęs. Depresija. Situacija – pasigailėtina.

Tada (taip, paprasčiausias „tada“ šioje nelaimingoje istorijoje) pagriebiau savo seną, apdaužytą nešiojamąjį kompiuterį, atsidariau „iTunes“ ir pasileidau AC/DC.

Daina, kurią pasirinkau, nebuvo nei „Back In Black“, nei „Highway To Hell“, nei „Thunderstruck“, nei bet kuri kita iš didžiajai scenai skir-

tų australų grupės dainų (nepaisant to, kad pastaraisiais metais Angusas ir Malcolmas nėrėsi iš kailio stengdamiesi nebūti tapatinami su Australija, – australai vis dar savinasi AC/DC). Daina buvo „Gimme A Bullet“ – daugelio užmirštas įrašas iš albumo, sugebėjusio praslysti tarp visuotinai pripažintų standartų ir aplenkto masinius albumų par-davimus. Tai buvo 1978-tųjų *Powerage* – penktasis studijinis grupės albumas ir paskutinis, kurį per AC/DC aukso amžių, nuo 1975-ųjų iki 1980-ųjų, prodiusavo buvęs „Easybeats“ duetas – vyresnysis brolis George'as Youngas ir Harry'is Vanda. Tai buvo ir mažiausiai akį rėžiantis, tačiau meniškiausiai atliktas grupės albumas. Jame nerasi nė vienos blogos dainos.

Oh, she hit me low.

Ak, ji man smogė žemiau juostos.

Taip, Bonai, mano moteris būtent tai ir padarė. Gal šios grupės nariai skaitė mano mintis? Žinoma, klausydavausi AC/DC ir anksčiau, tačiau tą vakarą sėdėdamas ant lovos krašto buvau tiesiog pakerėtas to, ką girdėjau. Nuožmus tonas. Auganti jėga. Ryškiai apibrėžtos, tačiau kažkaip persipynusios gitaros. Jokių diskusijos vertų Anguso įmantrybių, o tai – retas atvejis AC/DC muzikoje. Tiesiog Youngai, susijungę su energingu *grūvu* iš AC/DC ritmo sekcijos. Ir tekstas – žodžiai buvo tikra palaima tai mano sielos daliai, kurią žmona sudraskė mane palikdama. Pagaliau ėmiau tai *suprasti*. Pasibaigus dainai turėjau išklausyti visą albumą. Paskui dar kartą – nuo pradžių.

Labiau nei bet kas, ką jie sukūrė iki tol ar vėliau, *Powerage*, kurį išklausai mažiau nei per 40 minučių, yra garsinis realaus gyvenimo polaroidas¹, kupinas vidinio paprastumo, kokį matome pro gaujos įtartinais atrodančių vyrų, galinčių visai rimtai pretenduoti į geriausios rokenrolo grupės istorijoje titulą, akis.

Per kelias savaites dabar jau nugriauto Sidnėjaus *Boomerang* pasta-to studijoje penktajame aukšte greitosiomis paruoštas *Powerage* nėra

albumas apie dulkinimąsi, gėrimą, ginklus ar blogą orą. Laimei, šia-me albume nėra jokių paauglišių seksualinių dviprasmybių, kokiomis trečiasis ir paskutinis grupės vokalistas Brianas Johnsonas devin-tajame dešimtmetyje sugebėjo sugadinti keletą puikių brolių Youngų gitaros kūrinį. Tai albumas, su kuriuo gali tapatintis tikrieji AC/DC *klausytojai* (ženkliai besiskiriantys nuo AC/DC *gerbėjų*), nes jis apie žmogaus silpnumą. Už tai reikia padėkoti Bonui Scottui.

Powerage išsiskiria užuominomis į nuolankumą ir tragizmą. Vi-si kiti albumai pasižymi tokia pačia griauančia jėga, kurią sukuria „Gretsch“, „Gibson“, „Music Man“ ir „Sonor“², tačiau devyniose *Powe-rage* dainose (plokštelėje, išleistoje Europoje, – dešimt) nagrinėjamos temos retai sulaukia sunkiojo roko dėmesio. Apleidimas. Ilgesys. Atė-mimas. Troškimas pasiekti sėkmę. Emociniai ir finansiniai sunkumai. Iškritusios prastos kortos. Ir – labiausiai įaudrinanti – rizika. Didinga-jam Scottui tai buvo vienintelis gyvenimo kredo.

Pirmosios disko dainos „Rock 'N' Roll Damnation“ priedainis kal-ba pats už save: *Take a chance while you still got a choice* (*Pasinaudok proga, kol turi galimybę rinktis*). Galiausiai būtent tai ir padariau: išsi-nešdinau iš to kambario, palikau viskio butelį ir nesurūšiuotas juodas kojines tam, kad pabėgčiau į Niujorką ir ten susidėčiau su burleskos šokėja, atrodančia kaip Scarlett Johansson. Neketinau numirti grauž-damas save. Parašiau knygą. Vėl pamilau. Gyvenimas sugrįžo į vėžes.

Bet tą kartą likau priblokštas būtent dainos „Gimme A Bullet“. Kaskart jos klausantis ji vis dar veikia mane taip pat. Kai Cliffo Wil-liamso bosas prasiveržia per Youngų gitarų užtvaras ir Philo Ruddo ritmą maždaug ties septyniolikta antros minutės sekunde, daina staiga pakyla į visai kitą lygį tobulo roko link. Tai turbūt yra artimiausias so-lo partijai veiksmas, kurį per trisdešimt metų AC/DC grupėje sugrojo meistriškasis juodadarbis Williamsas, kaip jį apibūdino „Rose Tattoo“ gitaristas Robas Riley'is.

¹ Polaroidas – bendrinis daiktavardis, atsiradęs nuo kompanijos „Polaroid Corporation“ foto-grafijos technologijos, kai nuotraukos pagaminamos iš karto nuspaudus mygtuką. Vert. past.

² Kompanijos, kurių instrumentais groja AC/DC. Vert. past.

Daugiau kažko kūrybingo jis taip ir nenuveikė. Anot visų patikimų šaltinių, atkaklieji Youngai jam to tiesiog neleido. Tai ne jo grupė. Tai ne jo vieta.

Ar bent gitara buvo Williamso? Markas Evansas, užėmęs anglo vietą grupėje iki jo, vėliau man pasakojo: „Jeigu gerai suprantu situaciją, įrašinėjant albumą bosine gitara visą laiką grojo George'as.“ Galbūt dėl to *Powerage* ir yra toks geras. Tačiau tokių paslapčių gausu bet kurioje diskusijoje apie AC/DC. Kad ir kaip ten buvo, albumas man turėjo tokį patį poveikį, nesvarbu kas grojo.

„Gimme A Bullet“ mane taip pat paveikė – atradau ryžto nustoti savęs gailėtis. Klausydavausi jos vairuodamas, bėgiodamas Sidnėjaus gatvėmis ar kilnodamas svarsčius netoliese esančioje sporto salėje. Mano dukrai, kuri tuo metu buvo septynerių ir paprastai klausydavosi Selenos Gomez, Taylor Swift ar Ke\$hos, daina taip patiko, jog šokdavo pagal ją savo kambaryje. Kai ji man parodė piešinį su didele širdimi, apjuosta spalvingais ornamentais bei dar kažkokia keverzone po užrašu „Mano tėtis dievina AC/DC ir „The Rolling Stones“, mane užplūdo tėviško pasididžiavimo banga. Sugebėjimas atrasti ryšį su vaiku per mėgstamą muziką – nuostabus dalykas. Būdamas 37 metų, pusę gyvenimo praleidęs klausydamas geros ir melodingos, tačiau gana rami-
nančios muzikos, pagaliau perpratau AC/DC.

Įtaką, kurią man tą vakarą padarė „Gimme A Bullet“, galiu palyginti nebent su scena iš filmo *Visos jos tokios!*, kai Johno Cusacko veikėjas prisipažįsta, jog savo įrašus jis rūšiuoja ne chronologiškai ar pagal abėcėlę, o autobiografiškai. Kaskart išgirdęs šią dainą prisimenu tą akimirką, kai jau maniau viską praradęs ir galėjau tiesiog išeiti į kiemą ir palįsti po šiukšliavežio ratais, tačiau to nepadariau. Mano nuotaika pasitaisė. Pasijutau gerai. Supratau, jog nesu toks vienintelis, jog aplinkui buvo ir yra ir kitų vyrų, tarp jų ir Scottas, kurie išgyveno panašias vienvėnės naktis, tačiau suėmė save į rankas ir nepasidavė. Būtent tai geriausia muzika ir daro – įamžina gražias intymias egzistencinio aiškumo akimirkas, priverčia pasinerti į gyvenimą, pasitinkant jo staigmenas.

Po kelerių metų, jau sugrįžęs į Niujorką, per pūgą bėgau Bruklino tiltu, o mano „iPodė“ skambėjo „Gimme A Bullet“ – daina, kuri visuomet skatina judėti pirmyn. Akimirkai turėjau sustoti sausio šaltyje (kairėje – Manhatanas, dešinėje – Bruklinas, o Sidnėjus su visu senuoju gyvenimu – už jūrų mylių) ir nusišypsoti, kad sugrįžo laimė ir sveikata. Tai pasiekti AC/DC muzika man padėjo ne ką mažiau nei bet kas kitas.

Angusas ir Malcolmas Youngai galbūt tik gūžtelėtų pečiais ir pasakytų tiesiog grojantys rokenrolą, net nesuvokdami, kaip smarkiai jų muzika paveikė gerbėjų gyvenimus ir toliau vengtų rašytojų bei žurnalistų, kuriems reikia daugiau nei tarsi masalas retkarčiais numetamų skambių frazių reklamuojant naują įrašą. Bet tai, ką jie daro, įskaitant ir George'ą, jų atsiskyrėlių vyresnįjį brolių, patarėją bei prodiuserį, yra daug svarbiau. Youngų muzika yra toli gražu ne vien apie gėrimą, dulkinimąsi ir rokenrolą. Net jeigu jie patys tuo ir netiki. Tegu ginčijasi tiek, kiek tik nori, niekas su jais nesutiks.

Net kai jų nebebus, kur nors atsiras pasimetęs vyrukas ir, pirmą kartą gyvenime išgirdęs „Gimme A Bullet“, nuspręs, kad nori sulaukti rytojaus. Kiekvienas turime taip mus veikiančią brolių Youngų dainą.

Būtent tai ir yra jų tikrasis talentas, dėl kurio jie verti pripažinimo. Ne šlovė, ne įrašų pardavimai ir ne milžiniški turtai.

Jesse'is Finkas, 2015 metų lapkritis